

ISBN 9789000401055
ISBN 9789000401062 (e-book)
NUR 285

Text © 2026 by Emma Read
The moral rights of the author have been asserted

Oorspronkelijke titel: *Darker Water*
Oorspronkelijke uitgave: Faber and Faber Limited, London, UK

© 2026 Nederlandse vertaling Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.emmareadauthor.com
www.bestofyabooks.com

Tekst: Emma Read
Vertaling: Mariella Manfré
Omslagbewerking Nederlandse editie: Saskia Janssen
Zetwerk binnenwerk: Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor mijn briljante waaghals die zo van de zee houdt
en altijd de juiste golf pakt*

PROLOOG

Audley

Van: Audley McVeigh, assistent-bioloog van dr. Ansel, Hoofd
Natuurwetenschappen, Green Valley Omex™

Aan: oppervlakte

Datum: 03-07-2089

Bijlage: TastyPrint zomerfruitpavlova.prntpro

(door AI versterkte end-to-endversleuteling)

Hoi mam,

Je hebt het nieuws vast al gehoord, dus ik wilde je even laten weten dat het hierbeneden goed gaat met ons allemaal.

Ik weet dat je je zorgen maakt, maar dat is nergens voor nodig, we zijn gezond en wel... nog geen hikje in de energieproductie! Er zijn twee mijnwerkers lichtgewond en die liggen nu in de ziekenboeg. Alles wijst erop dat een onervaren team van een lagere klasse gewoon een ongeluk heeft veroorzaakt bij het gebruik van een toestel dat hen boven de pet ging. Ze zijn amper ouder dan ik! Maar goed, zoals ze zeggen: 'Onder water gebeuren geen ongelukken'. Maar de waarheid is dat niets volledig onfeilbaar is, zeker op de bodem van de oceaan niet.

Ik hoop dat alles boven water verder goed gaat. Ik heb het recept waarom je had gevraagd bijgevoegd. De koks gaven het me graag toen ik zei dat het voor jou was! Ze raden aan om zo mogelijk echt ei toe te voegen in plaats van geprinte.

Ik mis je vreselijk,

xxx A

Aan de oppervlakte opent de ontvanger de bijlage die geen recept voor pavlova bevat, maar een versleuteld datadossier en een vlog met de titel: AJM 3/7/2089... Op het scherm is Audley McVeigh serieus, lijkt bang betrappt te worden. Het licht in de ruimte is gedimd en hij buigt dichterbij zijn opnameapparatuur toe, dat waarschijnlijk een klein, binnengesmokkeld scherm is. Hij wrijft over zijn kortgeschoren haar en ziet er moe uit... ouder dan zijn achttien jaar.

‘Natuurlijk was het geen ongeluk,’ zegt hij. ‘Ik heb alle data bijgevoegd die ik bij elkaar kon schrapen, maar dit zou weleens ernstiger kunnen zijn dan we dachten; je had gelijk om me in positie te brengen. Je weet waarschijnlijk dat het Hoofd Techniek vanochtend boven water is gehaald, en twee mijnwerkers – oudgedienden echter, dat onervaren is geluk – liggen in ónze ziekenboeg met strenge orders dat ze geen bezoek mogen ontvangen. Ik zal proberen in de gegevens van de ziekenboeg te komen zonder een spoor achter te laten –’ Hij stopt even om te luisteren en gaat dan fluisterend verder. ‘En zal het je laten weten. Maar luister, iemand heeft die mijnwerkers eropuit gestuurd om iets te vinden. En ik denk dat het ze gelukt is. Het zou weleens precies kunnen zijn waar wij naar op zoek zijn.’

1

Maia

Green Valley (Omex4) is het visitekaartje van ProCorp, een mijnstation onder water, waar de PROLEC-bacterie wordt geoogst en verwerkt. Het station bevindt zich vier kilometer onder zeeniveau ten noordoosten van Nieuw-Zeeland. De ruim tweehonderd mijnwerkers, technici, wetenschappers en ondersteunend ProCorp-personeel werken er allemaal samen om PROLEC-energie te leveren aan de hele planeet.

– Fragment uit Onder water: een gids voor het leven in Green Valley, Introductie

Iets aan onze langzame tocht naar beneden zorgt ervoor dat ik me heel ongemakkelijk voel. Misschien omdat het me doet denken aan nare dingen: schepen die zinken, wegzakken in waanzin, een afdaling naar de onderwereld... En dat laatste is zeker wat we doen. Onze afdaling – vier kilometer recht naar beneden naar de bodem van de oceaan – begon drie dagen geleden en het merendeel daarvan was in het pikkedonker, met de zon nog slechts een vage herinnering. Misschien zou ik dus niet verbaasd moeten zijn dat ik het gevoel krijg dat mijn hart me in mijn schoenen zinkt. Maar wat zeg ik? We hebben het over mij... Ik zou helemaal niet verbaasd moeten zijn.

De reis naar de zeebodem – in de ‘Cousteau’-duikboot, een soort grote gondel – duurt tweeënzeventig uur, wat na de koorts-

achtige haast om aan boord te komen gekmakend langzaam is. Ik heb daardoor veel te veel tijd voor mijn grootste hobby: malen. Ik dacht dat ik voorbereid was op de duik in dit nieuwe leven, maar dat blijkt schijn te zijn, zoals zo veel in mijn leven. Goed, ik weet wat ik kan verwachten en hoe ik me moet gedragen en wat ik moet leren, maar hoe ik hierbeneden mezelf moet zijn... of beter gezegd, hoe ik moet verbergen wie ik ben...? Ik voel de druk al toenemen, en dan heb ik het niet over het gewicht van de oceaan buiten, of de benauwde uitgeademde lucht van alle mensen die bij ons aan boord zijn. Ik neem er een grote hap van, vul mijn longen met zuurstof die naar binnen gepompt is van de oppervlakte die ik maanden niet zal zien. De steriele smaak is een tastbaar bewijs van waar we zijn, en mijn ademhaling hapert. Een snelle blik op mijn oudere broer Zavv kalmeert me meteen. Dat is wat hij doet. Hij brengt me terug op aarde, zorgt ervoor dat alles in orde lijkt.

Soms dekt hij me. Liegt voor me. Want ik zou hier niet moeten zijn. En soms, zoals nu, heb ik het gevoel dat het natuurlijk slechts een kwestie van tijd is voor ik door de mand val en word weggestuurd. Terug naar 'boven'. Het gewicht van dat geheim voelt als een duikerklok die me naar onderen sleept... Mijn afdaling naar de onderwereld.

Het is vreemd, aan de oppervlakte stelt vier kilometer helemaal niks voor. Een kwartiertje in een e-taxi om mijn nagels en laser-epilatie te laten doen of naar de traiteur te gaan waar mama het personeel op de huid zit zodat ze haar bestelling niet verprutsen. Maar er is iets aan een verticaal traject... Het voelt anders, en na drie dagen voel ik me al zo ver van mijn vorige leven verwijderd.

Ook de sfeer aan boord werkt me op de zenuwen. Iedereen is stil en in zichzelf gekeerd. Ik dacht dat mensen uitbundig zouden zijn nu ze terugkeren na hun drie maanden durende vakantie, maar waarschijnlijk heeft niemand zin om weer aan het werk te gaan. Toch zou je denken dat ze er frisser en uitgeruster zouden uitzien.

Het merendeel van de andere passagiers draagt een ProCorp-uniform: turkooizen comfort fit, met een gekleurde badge die de rol en daarmee de klasse aangeeft. Er zijn er maar een paar zoals wij, nog in onze gewone kleren. Het zal wel duidelijk maken dat we nieuwelingen zijn, maar dat kan me niet schelen. Mijn eigen opzichtige uniform is ingepakt en mag dat zo lang mogelijk blijven. Mode is blijkbaar geen ding op de bodem van de wereld!

Ik heb geprobeerd oogcontact te krijgen met een aantal mensen, vooral met het hogere ProCorp-personeel met de rode badges, maar het lijkt wel alsof iedereen in zijn eigen bubbel zit, allemaal wachtend tot de afdaling voorbij is. Ik hoop echt dat mensen vriendelijker zijn als we op het station aankomen. Het zou fijn zijn om de komende negen maanden iemand te hebben om mee te praten!

Mama haalt me uit mijn gedachten door me een beker met lychee-Vita-sap te geven en een keurige kleine modulelunch in een groen plastic bakje: schattige mini-‘kip’sandwiches gemaakt van in het lab gekweekte proteïne en haverbrood en iets wat misschien wel echte gedroogde vruchten zijn, abrikozen, appels en rozijnen. Misschien. Ik probeer mama’s gezicht te lezen en vraag me af of ze mijn gedachten kan zien, mijn zorgen, mijn geheimen. Maar haar aandacht is zoals altijd ergens ver weg. Ik had gehoopt dat we tijdens de reis ook tijd zouden hebben voor iets gezelligs samen – een van de redenen dat de Cousteau-trip zo lang duurt is om te acclimatiseren, zodat we allemaal kunnen wennen aan een leven dicht op elkaar. Maar ze is al helemaal op haar werk geconcentreerd.

In Bristol High Downs, waar we wonen – boven water moet ik er denk ik bij zeggen – heb ik een driekamerappartement dat een bijgebouw is van onze hoofdwoning. Er is een trainingszwembad, een compleet ingerichte AI-studeerkamer en genoeg ruimte om... mezelf te zijn. Zodra we van boord gaan en de diepste woonruimte ter wereld binnengaan, krijg ik mijn eigen slaapkamer, maar die

zal amper groter zijn dan het eenvoudige bed dat erin staat. Ik zal in elk geval mijn privacy hebben, in tegenstelling tot nu.

Er hoeft iemand en iedereen kijkt om zich heen. Het is slechts een Graver, een mijnwerker, met zijn modderbruine badge, die zich verslikt in zijn Vita-sap. Het maakt geen goede indruk.

Als er geen mensen aan boord zijn duurt een afdaling van vier kilometer eigenlijk maar een paar uur, maar voor het vervoer van personeel vertraagt ProCorp de Cousteau. Daarmee zouden mensen met een last-minute paniekaanval boven moeten komen drijven.

(Ademhalen, Maia.)

Of mensen die zich opeens realiseren dat ze bang zijn in het donker, of in de oceaan, of in de diepte. Maar mij zullen ze niet zien. Met mij gaat het echt prima. Echt.

De andere reden is om tekenen van besmettelijke ziektes te vinden. Iets simpels als een gewone covid kan zich in een opeengepakte gemeenschap binnen dagen verspreiden en dat zou een nachtmerrie zijn voor de energieproductie van de maatschappij... en voor de planeet. Ik moet er niet aan denken hoe rampzalig een uitbraak van iets echt ernstigs zou kunnen zijn.

Na het eten voel ik me beter en ik blader door de lijst met beschikbare VR-boeken. Ik weet dat het raar is, maar mijn troostboeken zijn verhalen over klimaatrampen. Beelden van overstroomde plekken zoals New York en Londen zijn iconisch, maar... misschien een beetje ongepast. Dus ik begin in een romantisch verhaal en merk dat ik me vandaag daadwerkelijk kan concentreren. Een verbetering; de eerste dag aan boord ben ik alleen maar bezig geweest met me zorgen maken: Heb ik iedereen wel gedag gezegd en ben ik niemand vergeten? Heb ik alles wat ik nodig heb in mijn kleine reistas gepakt? We zijn zo gehaast vertrokken nadat we versneld door de procedure zijn gehaald. Maar ik realiseer me inmiddels dat ik het achter me heb gelaten. Mijn zelfvertrouwen neemt

toe met de diepte en misschien heb ik er geen problemen mee dat ik afscheid heb genomen van de zon. Nu is het tijd om te doen waarvoor ik hier ben gekomen... en mijn hoofd erbij te houden.

Dat is de eerste uitdaging: een goede indruk maken op de mensen van het bedrijf, op ProCorp.

‘Ben je een plan aan het maken om de wereld te veroveren?’ vraagt Zavv. Hij duwt de VR-bril omhoog op zijn hoofd. ‘Je trekt zo’n gezicht.’

‘Natuurlijk.’ Hij heeft me altijd gepest over mijn ambitie om een goede baan te krijgen bij ProCorp, en daarom heeft hij me misschien geholpen om hierbeneden te komen – oké, ik voel me schuldig!

‘Weet Sinder dat je op haar baan uit bent?’ Hij knipoogt, en ik krimp ineen omdat hij zo hard praat.

‘Ik denk dat je haar “sir” moet noemen nu ze onze baas is. Of op z’n minst mevrouw Dacre.’ Ik duw hem weg. ‘Ga jij nou maar verder met je game.’

Hij zet zijn bril weer goed. ‘Geen tijd nu om te gamen,’ zegt hij cryptisch. ‘Broer heeft serieuze dingen aan zijn hoofd.’

Toen ik hem vertelde dat ik als ik groot was net als Sinder Dacre, het Hoofd van ProCorps Biotechnologie, wilde worden, noemde hij mijn plan *Missie Maia*, alsof het iets onmogelijks was. Dat was... is... het ergens ook, aangezien wij slechts technici zijn. Hij dacht dat ik het vervelend zou vinden, maar ik omarmde het, beschouwde het als een ereteken. En nu zijn we hier, dalend naar ProCorps voornaamste mijnstation, wat de eerste stap omhoog is op de ladder van mijn toekomstige carrière. En zo gek is het niet. Sinder heeft het tenslotte ook gedaan.